

Tóth Kinga

mária imája

I

földre hullunk szédülő tekintetünk földre vetjük
 kommandósok jönnek szobrod elé csodát keresni
 10 gyémántért adnak a kereskedők
 sorsjegyet húznak rád *adj hűséget*
 férfiak nyúlnak utánad férfiak kutatják
 lepleid gyermekek lótuszban énekelnek
ana hata o mama ana hata o mama
 rossz kezekbe kerülsz megtisztítod
 a kezet az agyagon meleged égeti aki törni jött
 számokat keresnek a kétségbeesettek
 glóriádba vakulnak hogy nyugalmat találjanak
 talpad alatt megtörik a kőoltár
 homokká porladnak a lesötétített üvegek

II

presidente ingek tartják az elnököket
 nem bírják arcukat arcodra emelni
 bíbor könnyedet hullatod hiába mosdattak
 hiába fertőtlenítenek vakolják újra templomod
 vérpatak folyik a szemedből rómban párizsban
 firenzében budapesten a te országodban
 a dunába hullanak 0-ás könnyeid
 csak a mosónők érhetnek hozzád

III

kilenc litert sírsz óránként kilenc gyermeked siratod
 mikor énekelnek végre nők neked
a hiány a miénk a fájdalom a miénk a béke a miénk
 vörös a hold türelmed a miénk hallgatni
 a sustorgókat eltűrni a bókokat
 szobrod masszív műanyag
 könnycsatornádból ömlik szomorúságod
 polietilén sírásod nehezebb testednél
 plazmád embervér
 fiad kevés kalciumod

IV

vésőkkel indulnak gyermekeid pusztításodra
félelmük túlharsogja a harangokat
nem tudnak nem tudnak többé maguknak elvenni
derekukra övek csatolódnak csuhájuk nyugtató
kurkumás ujjaik fogaik tiszták hajuk hamar őszül
kalásztakaróra puhára esnek az angyalok
a rablók keze megremeg és elzsibbad
uszoda telik meg veled sós a város
laborokban fognak fel nylonba csavarnak
szemedbe nyúlnak csillapítani
bekennek magasba emelnek
lábadon kezeden is patakok

V

pecsétet ejtesz a titkokra miközben villát szúrnak
tenyerükbe a zisibbadók kagylóba hánynak a telítettek
ököllel kaput döngetnek a dühösök
harsognak a kétkedők *mikor kezdél sírni*
mikortól nem bírtad tovább öröktől könnyezel
öröktől szánsz minket szereteteddel

VI

kislányok kistyúkok angyalkák szépséges beatrizsok
boldogság a homok a fa az erdő hangja veszélyes
valami van a szélben ami pörgeti a lányok ruháit
ami messzire viszi a lányhajat *lábujjainkból gyökerek nőnek*
körmeinken fotoszintetizálunk a haj az ág megszűri a szelet
mint a mongol asszonyok füttye üvöltének a kutyák
még egy lány ereszt gyökeret kérdéssé válik a dereka
kéreggé tekeredik a szoknyája
baktériummentes vírusmentes
anyáink megfiatalodnak és újrászületünk

VII

azt álmodom hosszú kötegekben kavarog a hajam
anyám küldj meleg szelet hadd nőjön
újra az égig a felhőig hosszú a tél hideg az erdő
hideg a műanyag a vesédnél sóhajts rám énekelj
anyám táncolni jöttem

VIII

a hazug prófétákat elvezetik
 melletted imádkozunk az uszodában
 gyűlnek gyűlnek értünk könnyeid
 ápoljunk anyánk testét olajozzuk
 mozgatjuk anyánk bábját
 dörzsölünk erőt beléd gyerünk
 anyánk kelj fel az ágyból gyerünk
 anyánk erősödj madarunk
 erősödj begyolcsolunk betakarunk
 véreket híreket visszük teherautókkal
 nagyvárosokba hígítjuk őket és gyermekeidnek
 adjuk tartályokban anyánk mozdulj
 kérek légy bizonyíték működik

IX

mintha szobortested élne változnak értékeid
 gondolatainkat emészted gondolataikat tisztítod
 helyettünk ontasz kis árnyék volna jó hátra húzódnak
 a bizonytalanok a kétkedők a nemzetbiztonság
 lemosás-e könnyeid a határt a rendet a férfiak barikádját
 tükörbe néz minden rossz akaratunk megáll a szív meghasad
 mit tettünk [veled mit tettünk veletek
 anyám bocsáss meg nekünk fájdalmad nehéz]

X

*felkelünk mind a lányaid futónövénnyek leszünk
 benőjük a telepeket egyesülünk a betonnal a fémmel
 mi menyasszonyi ruhás hófehérkék megtelünk vérrel
 kikelünk a házasságból a gyerekágyból a tehetetlen ágyból
 a vetetlenből a bűnbánók nyelvüket tépik vagy megnémulnak
 a kétkedők kaktuszmezők között rohannak segíts
 segíts bűvös kocka forogj a sivatagban száraz kaktuszok vagyunk
 most temetünk üvegkoporsóban a végéig bízunk
 felülsz felállsz arcod simul hajad feketedik
 kibontunk megnézzük a szíved megállt-e keringünk-e még benned
 levegőre vágunk gombot nyitni a blúzon
 levenni a nyakgallért mély sötét tengerben úszunk
 kiélezett radarokkal lennénk bár delfinek énekelnénk szebben
 hóval mossuk az arcunk*

XI

nem a lépcsőn laksz nem ott kell enyhülést lelni
elég csendben a sarokban
elég a gyertya *ne remegj ne félj* hideg a márvány
tereld delfinjeid várjuk a hangod
élünk szeretünk kavargatjuk a vizet
uszonyunkkal lapátoljuk áramod vetjük a hullámot
dagasztunk
megtaláljuk bölcsődet a sziklavájjal
a talpad alját a szívközetet
a poharas örökmécsest

XII

vajon honnan honnan jön a véred
a madárból amit eltemettünk
a kőre zuhant és megtört padréből
katatón anyánkból a mécsesből beszélj
falunk habzsolunk elundorodunk
mocskunk ömlik vissza a szánkon
sáska halott madár hosszú nyálcukorka
aludnunk kell ringass anyánk
szappanozunk súroljuk magunk folyunk
zsírunk bőrünk vizünk hajlik
kék kardigánod melegít
kezed palántát kelyhedben magok fakadnak
békaszánk legyet eszik lábunk leveleken
hajlik zöld bőrünk szolgálja a levegőt
mutasd arcodat nekünk tekerd le a sálad
(anyánk kedves anyánk)

XIII

fiaid arcán kopik a zománc a templomok
még megtartanak de a te házad az ég
genetikusaink atomjaidra szabtak
hogyan letölthessünk a családfából

XIV

bánjuk a bűnt (anyák vagyunk nem tökéletesek)
térdünkön várunk anyánk bocsánatodra
lehűtenek megállítanak félnek betörnek
mégis te vagy a medencék öre betonba öntött

törékeny anyánk
 [elveszünk vagy maradsz velünk
 még ha hang sem jön torkunkra]

XV

könnyeid el fogják borítani a világot
 és vörösre festik hiába zárnak urnába
 kalitkába éneked kifolyik
 boldogok a megtébolyodottak a keresztet
 hátrahagyók a vezetettek a bolondok
 boldogok a megszabadultak akik
 nem tudnak többé beszélni fázol hideg van
 kalitkában fagyos madonna fázós anyánk
 felmelegedünk tűzre teszünk
 kempai madonna burbano anyánk
 butizáni lányunk

XVI

feltöltöttünk magokkal folyadékkal
 elindulhatunk záporosót küldesz
 míg a haragosak és a hitetlenek fagyasztanak
 mosolyog a szűz kezén nyugszik
 a napsugár sziklaszirten a folyó fölött vulkanikus köveken
 míg másolataid megrendelik kijövünk a lángokból
 próféta lesz a megesettből

XVII

beszélni akarunk veszekedni megnyugodni
 mosolyodban török fiad szemében
 medencék királynője vérezz és ragyogj
 a szférák énekét küldjük hozzád munkára jelentkezünk
 gyárakba megyünk szikráztatjuk a csöveket
 elemelkedünk földrakásainkról malterrel temetnek
 aztán meglátjuk a kockát a fluoreszkáló
 amit álmunkban is felejteni akartunk
 és életre hívjuk a vatikánt a falakat megtölti vitaminod

kubulo kubulo kis ragyogó kocka királykisasszonynak
 adunk a medencében fiadhoz utazunk tudjuk a dolgunk
 szirének vagyunk delfinek énekelünk neked a férfinak
 akinek magját begyűjtjük és beszórjuk vele az eget
 fiaink a mágikus kockát keresik a medencében

a tündér adja nekik a szirén énekel altatót
kirie kirie kisdéd úton elveszett bajba jutott kirie kirie
az éjjeli állatok vigyáznak rátok reggel újra világos lesz
mi az éjjeli angyalok vigyázunk hogy rátok virradjon
sapkát kötünk a hideg ellen megbontjuk vitorláinkat
kiemelünk légbuborékot adunk a szátokba

XVIII

emberfia
saját véred ontása az én könnyem siratom értetlenséged
siratom vakságod várom hogy megérkezz elém
az anyákat nem lehet bezárni

XIX

elveszve bolyongunk erdőinkben
szemkendőkkel nehezítjük az utat hozzád
korallhadjad simogatjuk a víz alatt mária
malasztal teljes összekulcsoljuk a kezünk

XX

apák hagyjátok fiaitokat ne marassatok a kutyákkal
anyánk gyermekünk öledből ölünkbe
fiaink korai halálra lányaink túlélésre ítéltetnek
békét békét

XXI

bár ne kellene értetek sírni
szomorú szomorú emberek emlékezzetek
szemüregemből a szeretet árad
a végén akolba érkezünk úgyis a keltetőbe
a szalmán puhán fordulunk (újra egybe)